

Kaptan Hastanede

— GürhanGürses · 27 Kasım 2012

Kaptan hastanededir.

Ela yanı başındadır.

Bu onların kaderidir.

Kaptan yaşama sarılmıştır Ela'yla.

Ela Kaptan'a sarılmıştır yaşamla.

Kaptan Ela'yı yaşamaktadır,

Ela Kaptan'ı...

Dünya yansa umurlarında değildir.

Dünya yıkılsa mühim değildir.

Oysa bugün Kaptan başka bir âlemedir, Ela onu beklemektedir.

Hastane.

Hastanede bir oda, yoğun bakım ünitesi diye yazıyor kapısında.

Aciliyet arz eden vakaların durak yeri, son durağın bir öncesi belki de. Belki de yaşama atılacak ikinci bir adımın mekânı.

Kapısı her zaman kalabalık.

Giren çıkan beyaz önlüklerin haddi hesabı yok; her türlü uzman doktorun ve hemşirenin koşturmaca içinde olduğu yer burası.

Ölümler, kalımlar, feryatlar, figanlar, sabırlar, dualar, âminler...

Hepsi burada bir gün içinde ortaya çıkan resmin aksesuarlarıdır.

Düşmeyen bilmez çekmeyen anlamaz.

Allah kimseyi hastalıkla sınamasın.

Hastane.

Hastanede bir oda, yoğun bakım ünitesi diye yazıyor kapısında.

Duvarlarda tıbbi cihazlar.

Kolda serumlar, masada ilaçlar.

Enjektörler, pamuklar, bistoriler, sargı bezleri, alkol vesaire...

Tansiyon cihazları...

Solunum cihazları...

Hemşirelerin biri gidip biri geliyor. Doktorların gözü kulağı yoğun bakım ünitesindeki Kaptan'da.

Bir ümit...

Belki de bir gizemdir onlara Kaptan'a bağlayan.

Ah Kaptan yaşamak dururken ölüme koşmak kalp işi değil!

Bu nasıl bir sevda ki başındadır senin?

Bu nasıl bir aşktır ki devası dahi zehirdir sana?

Bu nasıl bir tutkudur ki ölümünedir?

Kalp uzmanları buna bir çare bulabilirler mi acaba?

Kalbin röntgeni çekilse orada Ela'nın adını görebilirler mi?

Ela gözü yaşlıdır her daim başucundadır Kaptan'ın. Bu dağ gibi adamın direğidir Ela, bu okyanus gönüllü adamın dileğidir Ela.

–Doktor ilaca gerek yok bir Ela verin bana damardan tamamdır. diye sayıklıyordu Kaptan. Ela ağlayarak gülüyordu, sevinerek üzülüyordu, karışık duyguları. Kaptan yaşayacaktı emindi ama ne zaman kendini toparlayacaktı, ne zaman Ela'm diyecekti yine onu bekliyordu.

–Kaptan uyuzun tekisin sen, biliyor musun? diye kızdı Ela. Boşaldı birden, gök gürlledi yağmur başladı sanki.

–Yanımdayım işte kalksana Kaptan'ım, Ela'm desene. Ben sende mutluyum diye haykırsana. Seni seviyorum başka yorum yok desene yine. Desene be Kaptan'ım!

Ela kendinden geçmişti, yorgundu, yıpranmıştı, üzgündü, kalp dolusu hüznü vardı, göz dolusu yaşı vardı. Ela ağladı; ağladıkça söyledi, söyledikçe ağladı.

Kaptan hayal meyal bir şeyler söylüyordu yine.

–Doktor bana Ela'yı zerk et damarımdan, kalbim onu istiyor, ruhum ona yanıyor. Yok bir şeyim. Tek o olsun yeter bana. Doktoooooor! diye yitti gitti sesi. Bu git geller normaldi doktorlara göre. Bu nasıl bir kalp diye şaşıyorlardı. Bu nasıl bir aşk? Akıl işi değildi onlara göre.

Hastanenin bütün dikkati Kaptan'ın üzerindeydi.

Ela Kaptan'ı bilirdi bilmesine ya onun bu haline içine dokunuyordu.

–Geç buldum erken kaybetmek istemiyorum seni Kaptan'ım! diyordu.

–Geç buldum erken kaybetmek istemiyorum seni.

Ela Kaptan'ın nasıl bir yüreğe sahip olduğunu ve onu nasıl sevdiğini biliyordu.

O aşk gemilerinin kaptanıydı. Bütün aşk sahillerine Ela diye yazmıştı.

Aşkın varsa bir denizi o da Aşk Denizi idi. Ve bu denizin tek hâkimiydi Kaptan.

Kaptan'ın aşkı deryalarda balıkların inci mercanların ağzındaydı.

Gökte renklerin gizeminde ve meleklerin dilindeydi.

Karada cümle mevcudatın zikrindeydi.

Öylesine büyük ve cihan şümul bir aşktı onlarınki!

Kaptan zaman geçtikçe kendine geliyordu fakat hayal dünyasındaydı hala.

Gerçekte yanı başındaydı Ela.

Ama hep Ela'yı istiyordu.

Susar gibi istiyordu, acıkır gibi.

Hava gibi istiyordu, nefes gibi.

–Ölürsem Elaszılıktan öleceğim. bunu söylüyordu.

–Yaşarsam Ela'dan ötürü yaşayacağım. bunu biliyordu.

Ela bir hüznü dilber ki, hüznüne hüznü katan Kaptan'ı bir an dahi yalnız bırakmıyordu. Kaptan onun için ölüme gitmiş gelmişti. Ölümüne sevdiğini biliyordu Kaptan'ın. Ve bu dünyada kaç kişi kalmıştı

Kaptan gibi. Kaç kişi ölümüne severdi? Kaptan'da bir hal vardı onu kendisine bağlayan, bir ışık vardı onu

kapsayan, Ela'yı çeken bir yan vardı isim koyamadığı...

–Ah Kaptan'ım! dedi Ela yüzünü silerken ıslak tülbentle Kaptan'ın.

Kaptan çok derinlerde bu sese bir mana yükledi.Kaptan bu sese canını verirdi.

Kaptan:

–Ela'm geldin mi? dedi. Ela sevinçten öleyazacaktı.

–Yorma kendini Kaptan'ım bak ben geldim. dedi sevinçten ağlayarak.

–Ben sana öldüm Ela'm, neredesin bak ne haldeyim! Geleceğini biliyordum ben, beni yalnız komayacağını, bak yüzüme, bak gözüme ne kadar da sensizlik birikmiş sil onları bana. Şu kollarıma taktıkları kablolar bak Ela'm, damarlarımı delik deşik ettiler bir tek kalbime bakmadılar. Sen oradaydın hep. Sen oradaydın daima, göremediler. Kaç gün beni aramadın sen, ölümden beter oldum. Halimi hiç düşünmedin değil mi? Sakın Ela'm sakın bir daha bana böyle kötü şakalar yapma! Ben seni sevdim Ela'm! Çok pis sevdim. Ela gülüyordu gözlerinden boşalan yaşlarla, şükrediyordu Allah'a. Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar, refakatçiler, ez cümle herkes Kaptan'ın kendine geldiğini duymuş ve onun başına koşmuştu.

–Ela'm geldin mi? dedi Kaptan. Çok korktum gelmeyeceksin diye. Uyanamadım bu yüzden! Uyanıp da seni bulamam diye çok korktum Ela'm. Az kalsın ölecektim Ela'm.

–Evet Kaptan geldim, dedi Ela gözü yaşlı bir şekilde. Bir daha seni yalnız komamacasına geldim. Kapına geldim, kollarına geldim, sana geldim işte. Bak buradayım.

Kaptan açtı gözünü:

–Çok şükür dedi Çok şükür. Bir daha bırakma beni bana. dedi.

Ela: Söz, dedi 'Bırakmam seni sana, alırım seni bana.'

Kaptan: Al beni sana! dedi güldü ikisi. Herkes sevinçten ağlıyordu hastanede.